

לעילוי נשמת

אאמו"ר הר' ראובן בן שמואל זצ"ל

ולעילוי נשמת

מו"ח הר' יצחק ברוך בן אברהם הכהן זצ"ל

ת.נ.צ.ב.ה

עולת ראובן

עלון שבועי בפניני, לקחי וענייני פרשת השבוע

בס"ד. עלון מס' 40. ב' בניסן תשפ"ג.

הדה"נ י-ם: 6:17

צאת השבת י-ם: 7:30

רבינו תם: 8:10

הזמנים ע"פ שעון קיץ

פרשת ויקרא

כשהאדם מתקרב להקב"ה אז נחשב לאדם

ויקרא א ב

"דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם":
יש לפרש בדרש, שהקב"ה אומר למשה רבינו תדבר אל בני ישראל ותאמר להם מתי אתם נחשבים לאדם? כש"אדם כי יקריב
מכם קרבן לה'", דהיינו כשהאדם מתקרב להקב"ה, ועושה תשובה אז הוא נחשב לאדם.

דבריהם הם זכרונם, ככלות שנה להסתלקותו של מרן רשכבה"ג שה"ת ר' שמריהו יוסף חיים קנייבסקי זצ"ל

שמעתי שדיבר אחד מנכדיו של מרן זצ"ל, שכשהיה נכנס אליו לביתו איש ובידו ספר שחיבר, זה היה מתקבל אצלו בשמחה
ובצהלה וכולם היו מתפנים כדי שהאיש יוכל להביא לו את הספר, ואח"כ היה מברך את בעל הספר ותמיד כשהיה מזכיר משהו
בשם הספר היה קורא לו בשמו של הספר שחיבר.

ובידי הוה עובדא כשאמו"ר זצ"ל חיבר את הספרים הגדולים ב' כרכים "כוכבים ומזלות" שבו הובאו דברים גם בשמו של
מרן שנתן רשות להוציא לאור ולפרסם וכן ברייתא דכוכבים עם ביאור של מרן וגם שו"ת מקוצר משמו.
ואמר לי שאני אלך להביא קמיה מרן זצ"ל כאות הכרת הטוב על שנתן הרשות להוסיף בספר מדבריו, וכשבאתי לבני ברק
בצהריים זה היה כבר בסיום הקבלת קהל וכבר כמעט סגרו את הדלת ורק עדיין נותרו כמה בפנים שביקשו עיצה וברכה,
אמנם כשראה אותי הגבאי הישיש בחוץ ואמרתי לו שאבי שלח אותי להביא לרב את הספר שחיבר, מיד הורה לי ליכנס ללא
כל שהיות, והגבאי שהיה בפנים נתן לי לעקוף מעל כולם שעדיין עמדו בתור והגישו את הספרים קמיה מרן שמיד אורו עיני
בספרים והביט בהם ממושכות והיה נראה שממש מעיין בהם ומתרגש שזה דברים שידוע שהיה בקי בהם ביותר וכ"כ שמח
עד שאמר לי בזה הלשון: "תמסור לאבא יישר כוח", וחזר הדבר ושנה פעם שניה "תמסור לאבא יישר כוח", וברכני בברכה
והצלחה.

הרה"ק המגיד מקוזניץ זי"ע נהג לספר שלושה סיפורים בכל שנה לפני חג הפסח. הוא אמר שיהודי המספר
סיפורים אלו לפני חג הפסח, יזכה להמשיך על עצמו שפע ברכה ופרנסה, לו ולכל בני ישראל, שיוכלו לחוג את
חג הפסח בהרחבה גדולה.

"הסיפור הראשון"

יהודי אחד אשר לפרנסתו עסק בהכנת יי"ש ומכירתו, הכין פעם לפני פסח חבית גדולה של יי"ש, ובקש להעבירה אל המדינה
הסמוכה על מנת למכרה שם, כדי להרויח ולכסות את צורכי הפסח הקרב ובא בהרחבה.

בימים ההם נדרשו סוחרי המשקאות לרישיון המתיר להם מסחר זה, אך יהודי הלז לא השיגה ידו כדי רישיון ונאלץ לסחור בחשאי. אי לכך הטעין החבית על עגלתו וכיסה מעליה חבילי זמורות קש ותבן בכדי להסתירה וכך יצא לדרכו. איתרע מזלו ובהגיעו אל בית המכס עצרוהו המוכסים ומשמשו בכליו ועד מהרה נתגלתה החבית ומכיוון שלא הייתה בידו רישיון החרים את החבית הימנו ושלחוהו לדרכו.

בצר לו נסע אל הצדיק רבי אלימלך מליז'ענסק ז"ע והשיח צרתו בפניו, הורה לו הצדיק כי יחזור מיד אל בית המכס ויטען שם כי החבית אינה מליאה ביי"ש כי אם במים, ואדרבה יטעמו ויוכחו כי כדבריו כן הוא ואכן כך עשה ונוכחו כדבריו והחזירו לו את החבית ופטרוהו לשלום, שמח היהודי ופנה משם אך כשחשב על מעשה ניסים הלז נעגמה רוחו בקרבו על כי הכין יי"ש משובח בחביתו, ועתה היא מלאה רק מים ולכן שב אל בית הצדיק להתאונן על צרתו החדשה, ניחמו הצדיק באומרו: ר' יהודי טעם נא בעצמך האם מים הם או יי"ש? ואכן נהפכו המים חזרה ליי"ש ומכרו בריח נאה והייתה בביתו הרחבה גדולה לימי החג.

"הסיפור השני"

מעשה במלך שאבדה לו טבעתו היקרה עד למאזה, אי לכך הוציא המלך כרוז שמי שימצא את הטבעת יעשירהו המלך עושר רב. וכמו כן כל מי שיש את נפשו לחפש אחריה יכול ליטול מעות מאוצר בית המלך עבור הוצאותיו על כך.

הימים היו בימי האביב, ובאותה עיר התגורר יהודי אחד עני ורש, וכששמעו את דבר המלך, פנתה האשה אל בעלה לאמור: הן עוד מעט יתקדש חג הפסח, ובבתינו אין כל. לך נא אל חצר בית המלך והציע את עצמך לחפש אחר הטבעת, ובמעות שיתנו לך תביא אל בתינו את צורכי החג ולה' הישועה. שמע האיש לקולה, והלך לחצר המלוכה להציע את עצמו, אך נצרך לסק דמים עבור החיפוש, ואכן נתנו לו מבוקשו, והוא פנה להכין את צורכי חג הפסח. ושם אחד מיועצי המלך ושמו "דיינו" והוא שונא ישראל מובהק, ועלה בדעתו לעקוב אחר היהודי, ואכן ראהו פונה לשוק וקונה את צורכי הפסח ויחר אפו עד למאזה. ולמחרת כשייצא המלך לטייל בין הערביים פנה אליו היועץ הרשע ואמר לו: בא אלינו איש יהודי לצחק בנו. נטל מלא חופניים מעות להוצאות חיפוש הטבעת ופנה להכין סעודה גדולה ולהיטיב עצמו ביון. כשמוע דבר המלך דבר זה ביקש להיווכח בעצמו הנכונים הדברים, ואמר אל יועצו: הבה ונלך אל בית היהודי. הלכו לשם ואכן ראו בעד החלון את הבית מלא אורה והיהודי מייסב בראש אל שולחן ערוך עם אנשי ביתו וכמה אורחים מסובים עימו. קרב המלך אל החלון לשמוע מה שחיים בני הבית. והנה שמע את בעל הבית מקריא בקול פיסקא, וכל המסובים עונים אחרין "דיינו" וכן בכל פיסקא ופיסקא. הרהר המלך בדברים וסבר שכעת יושב היהודי עם מרעיו ודנים אודות הטבעת ושואלים ומבררים על כך והם עונים כולם "דיינו" דהיינו שסוברים שיועצו של המלך "דיינו" הוא זה שידו במעל. ולכן ציווה המלך על אנשיו לכפות את היועץ "דיינו" ולייסרו עד שיודה, ואכן הודה הרשע שידו שלח בטבעת המלך וגנבה, וליהודי הייתה אורה, וצרכי הפסח בהרחבה גדולה.

"הסיפור השלישי"

מעשה ביהודי ששכר בית מזיגה מאדון הכפר. ופעם אחת בא אצלו האדון והתפאר עליו באומרו "הן אני מחייה אותך, ובלעדי היית גווע ברעב" ח"ו, ענהו היהודי "הבורא יתברך שמו, הוא הזן ומפרנס מקרני ראמים ועד ביצי כינים, ואף אותי הוא זן בחסד וברחמים, אתה הנך רק השליח הטוב להזמין לי פרנסתך, אך הרבה שלוחים למקום".

חרה אף הפריץ לשמע הדברים, וציווה על היהודי להסתלק מיד מבית המזיגה באומרו "נראה מהיכן ירק זה חי". חלפו מספר שבועות וקרבו ימי הפסח, ובית היהודי ריק. ישב היהודי והתחזק באמונתו כי הקל הטוב יזמין לו פרנסתו במהרה. פריץ זה היה מגדל בביתו קול לשעשוע, ביום ההוא ירד האדון אל חדר אוצרותיו בכדי לסדרו, והקוף נסרך אחריו, כדרכו נטל אי אלו מטבעות זהב שהועמו והבריקם ברוק פיו.

חיה זו, שמתבעה עושה מעשה בני אדם ראתה כי נוטל הוא המעות אל פיו, וסברה כי הוא בולע את המעות, נטלה אף היא מטבעות זהב רבות ובלעם באין רואים עד שחלתה ומתה. כשראה האדון כי נתפגר הקוף, חשב להתל ביהודי המסכן. וקרא למשרתיו וציווה להשליך את הנבילה אל תוך בית היהודי. ישב היהודי בביתו ולפתע שמע רעש וקול מיני מתכות מתגוללים על הארץ, הלך לבדוק מה אירע ולפליאתו ראה נבילה מושלכת וסביבה מטבעות לרוב, נטל את המעות ומיהר לשוק לקנות את צורכי חג הפסח בהרחבה גדולה, מתוך שבח והודייה להשי"ת על ישועתו. בליל חג הפסח שיגר הפריץ את שליחיו לבית היהודי לראות האם היה לו במה לערוך את שולחנו, ועד מהרה שבו לומר לו כי בית היהודי מאיר למרחקים ושולחנו מלא בכל טוב, שמע זאת הפריץ ומיהר לבית היהודי לראות הנכון הדבר, כבואו שמה סיפר לו היהודי לפי תומו את יד ההשגחה כי הזמין לו השי"ת מטמון אל ביתו וכל תוכן המעשה. שמע זאת הפריץ ותפעם רוחו בהפטירו "צדקת ממני, ה' אלוקים הוא לבדו הזו ומפרנס לכל". וליהודי היו צורכי חג הפסח בהרחבה גדולה.

בברכת שנזכה לחוג את הפסח בהרחבה גדולה ונאכל מצות בשמחה ובדיצות ונזכה השנה לאכול מן הזבחים ומן הפסחים בביהמ"ק שיבב"א

שבת שלום ומבורך ואגוטען שבת!

